

We beginnen meteen met Duiveltje Eén.
Dit klein rood geval, herken je meteen:
hij houdt zonder blozen van heel boze kindjes,
blazende, razende, heel slecht-gezindjes.

Van vuistjes die knippen, van knarsende tandjes,
van stampende voetjes en kletsende handjes.
Van kindjes die brullen, die grommen of gillen,
die niet netjes vragen, maar moeten en willen.

Zelf heeft hij geen vriendjes, is altijd alleen.
Hij plaagt en hij pest en hij is heel gemeen.
Hij wil steeds de baas zijn, alles bevelen,
is vals en oneerlijk, zo mag je niet spelen.

Neen, vechten en ruzie, dat is wat hij wil.
Dus spitst hij zijn oortjes bij kindjesgegil.
Als hij dat hoort, heel ver of dichtbij,
dan hoor je hem denken: een vriendje voor mij.

Hoe harder je roept of stampst op de grond,
hoe kwader je wordt, hoe dichtert hij komt.
Hij spaart boze traantjes, dus stookt hij je op,
en moedigt je aan, hij kruipt in je kop.

Maar geef hem geen plek, dat stuk ongeluk.
Adem heel rustig en maak je niet druk.
Als je kalmeert, heeft hij dikke pech,
want rustige kindjes bekomen hem slecht.